

Беседа Владике Артемија у Недељу Светих Отаца I Васељенског Сабора 2017. године у манастиру Светих Отаца I Васељенског Сабора у Лелићу

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Благодат Светога Духа данас нас сабра, браћо и сестре, на овоме овде светоме месту, сабра нас Господ да одслужимо на овом месту прву Свету Литургију и да прославимо свете богоносне оце којима је овај манастир посвећен и намењен. Сабра нас Господ овде са свих страна, не само наше земље него и из иностранства. Сабра нас Господ овде да би смо заједно прославили Њега, Господа Васкрслога и Вазнесенога, јер прошлог четвртка, пре три дана, прославили смо Његово славно Вазнесење на Небо, после четрдесет дана од Васкрса, а данас прослављамо свете и богоносне оце.

Зашто их прослављамо браћо и сестре? Зато што су они после светих апостола утврдили и одогматили нашу свету Веру Православну. Света Црква Христова коју је Господ основао на земљи од самог почетка водила је љуту борбу са разним заблудама, јересима и јеретицима, али је свима одолела. У четвртом веку један опасни јеретик Арије негирао је само Божанство Господа Христа, говорећи да је Он само човек на Кога је сишла благодат Духа Светога. И онда, пошто је то било у ствари рушење самога темеља Цркве, појавила се потреба да цела Црква стане у одбрану своје праве Vere. И Свети Оци, сабрани са свих крајева васељене у Nikeји, граду у Малој Азији, они су изразили и одогматили и објавили Праву Веру, а то је да је Господ Исус Христос једне суштине и једне природе са Оцем и Духом Светим. И та Вера коју су Свети Оци утврдили, оних на броју 318 епископа, 318 отаца је тада било на Сабору, та Вера од тада пролазила је, такође, многе невоље. Јер, иако је Арије био осуђен и анатемисан, многи византијски цареви стали су на његову страну да га подржавају, да његову јерес подупиру. Зато је Црква много пострадала од тих јеретика, а на

крају ипак је победила, изашла светлија и сјајнија него што је и раније била. То је браћо и сестре судбина Праве Вере, јер каже и Његош, велики песник наш: "Веро Права, кукавна сирото". Дакле, она је увек била притешњавана, гоњена од оних који власт имају овде на земљи.

Мало ли је пострадала Православна Вера у Русији од бољшевика, у Србији за време брозоморе, али ето и у Русији и овде Вера је убедила, опстала и остала усправна. Али, појавили су се и данас, велика опасност за Веру Православну. Као некада Арије што је негирао једну догму Хришћанске Вере, Божанство Господа Христа, данас се појавила јерес екуменизма, која негира све догмате Цркве Православне. Негира и сам догмат Цркве, јер уместо Једне Цркве, Свете, Саборне и Апостолске, како исповедамо у Символу Вере, коју су Свети Оци утврдили, они говоре о многим Црквама. И не само о тим многим Црквама, него и да су све оне једнаке и да оне све скупа, без обзира на учења која имају разна и различита, свејереси садрже у себи, прихватају је и сматрају за праву Цркву.

Ето, данас је нама пало у део браћо и сестре, борба са том пошасту 20. и 21. века. Пало је на нас да одбранимо Веру Православну, а одбранићемо је само тако ако останемо у заједници са Светим Оцима које данас прослављамо, ако следимо њих као што су они следили Свете Оце пре себе и свете апостоле, онда ће и Господ бити са нама јер је Он рекао пред своје Вазнесење: "Ево Ја сам с вама до свршетка века". Господ није напустио Своје ученике, Своју Цркву када се вазнео на Небо, него се вазнео да би отуда послао Светога Духа на Своје свете апостоле, који јесте у ствари и оснивање Цркве Божије на земљи.

Ето то је данашњи наш празник, који прослављамо не у неком величанственом храму као што су наше цркве и манастири и наше царске задужбине, него прослављамо Бога и свете оце овде под овим шатором. Као што је некад Мојсије по заповести Божијој на гори Синају основао један шатор, шатор од састанка, где су се сабирали тадашњи Јевреји прогнани из Египта и служили Богу Правоме и Истинитоме. И ми смо од пре седам година на многим

местима по мајци Србији почињали овако као и овде са шатором, а Богу хвала, Бог је благословио па су тамо сада велелепне цркве, које називамо катакомбе јер смо у прогонству, у изгнанству из наших светиња. И не можемо не само да служимо у нашим светињама, него ни да их посетимо. Нама је то забрањено. И ми то поштујемо не зато што су они у праву, него да не би правили непријатност онима које ће после исто гонити. Али се надамо у име Божије, и у име овога вернога народа који нас прати, који се сабира на нашим богослужењима, да ће и овде никнути један, макар и мали и скроман храм, који ће наставити да замењује овај наш шатор.

Нека Господ благослови све вас који сте данас дошли овде, нека благослови цео наш Православни народ, да останемо на путу Праве Вере, на путу Светих Отаца, на путу нашега светога Саве, светог Владике Николаја Лелићког овде, преподобног Јустина Ћелијског. Да држимо њихову Веру неокрњену, неупрљану, неизмењену и да тој Вери и животу по тој Вери учимо наша млађа покољења, нашу децу и омладину, да би се име Божије на прави начин славило и прослављало у нашем народу докле је света и века. А нас када пођемо одавде, а сви ћемо једног дана поћи, да Господ прими у Царство Своје Небеско и дарује нам Живот вечни. Да би смо тамо и ми заједно са свима светима, и са Светим Оцима Никејским славили и прослављали Тројицу Јединосуштну и Нераздељиву, Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин.